

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NAN, GABI

Peninsula primului născut : poezie / Gabi Nan;
pref. de Mihail Soare. - Apahida : Neuma, 2024

ISBN 978-630-6592-62-3

I. Soare, Mihail (pref.)

821.135.1

GABI NAN

**Peninsula
primului născut**

Poezie

Prefață de Mihail Soare

Editura
NEUMA
2024

LIBRIS | We know books
Când noaptea-și potrivea pe luncă norii
iar prin cuptoare grâul se zbătea
tu sărutai prin veacuri visătorii
ce se vor naște din iubirea ta.

De n-ar mai arde-n noi această vară
cum aş purta atâta toamnă azi,
când ochii mei slujesc lumina rară,
și grea zăpada cade peste brazi?

Cuprins

<i>Prefață</i> de Mihail Soare	5
A fi sau a nu fi	13
Am crezut	14
Amurg	15
Azi	16
Tăceri	17
De la balcon	19
Căderi	21
Când	22
Catalogul	23
Lumina de la capătul tunelului	24
Ce?	26
Ceața	27
Cine sunt?	28
Coloana infinitului	29
Inima	31
Inocență	33
De unde vine primăvara	34
Durere	36
Ești aici	37
Fereastra	38
Fotografie de familie	39
Furnica	40

Gestiune milenară	43	Mi-am spălat cuvintele	89
Hotel	46	Ștubeiu	91
Iarna	47	Desen	94
Ieri	49	Toamnă, doamnă în ocru	96
Iluzie	50	Primăvară	98
În așteptarea sirenei albe	51	Despre dragoste	100
Introspecție	53	Iluzie	102
Întâlnire	54	Cer	104
Circular	55	Amândoi	106
Jocul	57	Când eram fericit	107
„Lupul își schimbă părul, dar năravul ba”	58	Liră	108
Mutilarea	60	S-a hotărât	109
Nu ești	62	Satului natal	110
Octombrie nu	63	Iarăși	112
Peninsula primului născut	65	Ploaia	114
Petrol	69	Pământ	116
Piatră	70	Cortina de mătase	117
Profesorul de copilărie	71	Rugă pe timp de pandemie	118
Promisiune	74	Mamă	120
Viața de noapte	75	Polară	122
Schimburi	76	Prețul	124
Sete	78	Scrisoare de la mama	126
Trecere	79	Așteptare	128
Tronul	80	Toamne	129
Emigrant	82	Vară	131
Din glasul celui ce s-a stins prematur	85		
Util	87		
Viraj	88		

la gâtul cuvintelor înghițite spre nemistuire de toți cârcotașii marilor tânguiri ghilotinate în piața publică.

Dacă vă veți afla vreodată prin peninsulă, în vreunul din orașele potopite de catedrale plângându-l pe Gaudi și veți auzi huruit de roți pe caldarâmul milenar, să ieșiți degrabă de pe oriunde-ați fi, că s-ar putea să treacă pe acolo caravana poeziei lui Gabriel, primul născut al liricii temeinic argumentate, doldora de valoare, dacă nu cumva nu va fi îngerul lui Vasile Voiculescu, anunțând, ca un crainic mut, că e vremea uimirii: „L-am cunoscut de cum l-am zărit./ Trimis înadins de soartă/ Mi-a trecut pe la poartă/ și nu s-a oprit.”

MIHAIL SOARE

A fi sau a nu fi

Demult, i-am tăiat o creangă unui copac tânăr,
apoi pe a doua...

Pasărea n-a mai găsit cuibul,
iar copacul n-a mai înfrunzit.

Cu toate acestea respiram mulțumit
fără să știu de ce exist
cădeau lacrimi din brațele lipsă ale arborelui.
Ce nerozie, gândeam,
ca cineva să împingă seva fără folos!

Mai târziu am citit o carte,
apoi pe a doua... pe a noua...
Și simțeam cum îmi cresc brațe,
alte brațe, alte brațe...

Am deschis ochii,
și lumina m-a durut ca o creangă tăiată.
Citeam...
În vreme ce mugurii primelor roade mă dureau,

am înțeles că bătaia inimii
întotdeauna este mugurul unei alte lumi!

Am crezut

Prietenia era precum glasul domol al mamei.
I-am închinat întâiul zâmbet,
dar și prima lozincă scrisă cu sânge.

Auzeam tropot de cai peste luna plecată la școală
și amândoi ascultam lumina
cum se naște din sâmburi.

Am crezut în prietenie...

Apoi, ne-am vaccinat cu promisiuni îmbuteliate-n
camere de gazare...

Când am trecut pragul maturității,
cu toate că nu era iarnă
se făcuse frig sub lozinca de piatră.

Amurg

Mi-am așezat pastilele în linia întâi
să putem apăra o nouă zi.
Sunt zvonuri cum că unele ucid,
și că ar fi făurite în inimi însingurate.

Vecinul își plimbă pastilele spre fereastră
ca pe copii.

Uneori le susură dulce,
alteori furtuna îl ține la pat
și ele îl răsfată.

Vecinul meu le cheamă pe nume,
apoi li se-nchină și le bea cu ritual.

Medicamentele îmi provoacă trezirea
la o moarte docilă.

Ele îmi sunt totul:
preot, mamă și animal de companie.

Cu timpul rămas în urma așteptării,
împletesc un apus și-l sorb împreună cu pastilele.
Ritualic.

Uneori îmi pare că tu îmi întinzi paharul cu apă...

Azi

M-aș ascunde într-o pădure deasă de fag,
sub marșul vântului neliniștind frunzișul.

Eu m-aș pierde odată cu apusul
sub mări de frunze moarte,
iar umbrele ar plimba secole
prin vaietul înălțimilor.

De ropotul roților din fier peste portative,
m-aș ascunde într-o pădure de fag,
cum într-o scorbură a timpului ninge frunziș galben.

Acolo,
unde trunchiurile uriașe mi-au zâmbit întâia oară,
aș rămâne.

În robusta îmbrățișare a pădurii cu muntele,
în pijamaua foșnetului umed,
m-aș ascunde de mine.

Tăceri

Focul a mistuit toți greierii din grădini,
gustăm pacea nopților născută sub cenușă.
și zâmbetul tău este un cântec cu chipul ars,
un zid al plângerii cu piercing?

Respirăm tăcere.

Prin baruri nu se mai vinde bucurie,
nu mai există cafea,
și o liniște maronie biciuie picioarele dansatorilor.

Dragostea fără cafea se congelează,
iar sclavii care și-au pierdut memoria
au stimulator cardiac pentru cuvintele laudative.

Cei morți în războaie mai strigă din valea lupilor,
ne cer mai multă durere,
ne cer anestezicul pentru conștiință.

Tăcere înseamnă să-ți trăiești moartea
în fiecare noapte de dragoste.

Timpul este un ecran spart,
el repetă mecanic același refren,
cineva îl acoperă cu cearșaful unui spital psihiatric.

Aici, tăcerea ornamează delicat bătrânețea.

Rechinii se îmbracă în mătăsuri la mesele benefice,
poartă la piept cruci aurite, lentile de contact
și repetă refrenul lui Gandhi.

Rechinii vertebrează societatea când se iubesc,
marea se liniștește după festinul lor.
Pacea arde pe rug rinichii copiilor din Bethlehem.

Lumina nu știe să stea acasă,
ne răpește istoria, ne răpește copii
și fugen depărtări,
există o liniște care te vinde.

Respirăm liniște...
n-avem timp,
nici lumină, nici morți, nici greieri, nici copii,
și nici cafea.

Zâmbetul tău nu sărută zidul plângerii

Ultimul cântec fumează în tăcere.

De la balcon

Balconul acesta îmbătrânit de dojana ploilor
este un balansoar deasupra istoriei.
Mă invadează mirosul unei vieți de
melc în cochilie,
un aer de safari nedorit.

Cerul motolit în pumnul unui luptător,
condimentează zâmbetele senzuale.
Marea, conștiința aceasta corozivă,
ne trimite madrigalul vocilor înecate.

Doi amanți pe plajă,
calculează în nisip rădăcina pătrată a foamei.
În rugul ce arde pe țărm se oglindesc toate
orașele lumii,
scânteierea lui devorează veacurile.

Mii de inși în blocurile zgârie nori,
fiecare cu vomit-ul lui
fiecare cu ura lui,
precum sandvișurile în mii de straturi,
nu ascultă madrigalul mării.

Îi văd dimineața consumându-se în spasme,
se topesc prin lungile galerii de metrou

precum dorințele în vasul cu vin.
Mușcă imaginile ce-au aclamat,
se târăsc, evită privirile,
biciuiesc ceea ce iubesc, aleargă.

Sufletele execută orbește poruncile timpului.

Sute de mii așteaptă serul magic prin spitale,
în timp ce soarele le întoarce spatele.

Ura aleargă pe străzi sub formă de gloanțe atomice,
și formează copii capabili să apese butoane.

Amuțesc până și caricaturile.

Balconul ruginit se clatină,
nu suportă greutatea milioanei de oameni uitați,
fiecare cu ura lui,
fiecare cu vomit-ul lui.

Peste valuri de strigăte
face surfing balconul acesta al conștiinței.

Căderi

Te așteptam
cu inima pulsând în cenușa tăcerii,
cu aripile visului ars de clipe acide.
Te așteptam
Așa cum aștept marea să-nmugurească
perlele zorilor.

Când am coborât în ochii tăi ca într-un templu,
am văzut forma libertății.
Erai verdele peste câmpul uscat,
erai fărâma de sens aprinsă,
iar eu apa ninsă cu tine.

În căderi ne-am iubit străpunși de ghearele lunii,
în căderi striveam teama, durerea și veacul,

până când am căzut
într-o sălbatică sete de sânge.